

На 29 септемврий 1869 год. въ гр. Браила по инициативата на Василь Друмевъ, а после като духовно лице Митрополитъ Климентъ, се основа „Българското книжовно дружество“ (сега е Академия на наукитъ въ София), като се почва издаването на „Периодическо списание“ подъ негово редакторство. Презъ 1873 год. бива ржкоположенъ за епископъ полтъимего Климентъ Браницки, а на следната 1874 год. става владика Климентъ Търновски, управляющъ Търновската епархия на мѣстото на покойния Иларионъ Макариополски. Когато обикаля епархията си, идва въ Севлиево и се запознава съ автора на първото българско Евангелие, съ Попъ Ненчо, когато поздравлява за това му дѣло. Двамата ставатъ близки, като книжовници и решаватъ Попъ Ненчо да се снабди съ една модерна печатница, за да се препечатватъ книгитъ на В. Друмевъ — Климента и на Попъ Ненчо. Съ благословията на владиката, печатницата се доставя отъ Виена въ Севлиево презъ 1888 год. като първа севлиевска печатница. Църковниятъ общественикъ Недко Жековъ отъ Лесковецъ става управителъ на печатницата и се почва печатането на книги. Дали е отпечатана драмата на В. Друмевъ „Иванку убиена“, както и Евангелието на Попъ Ненчо, не ни е известно. Печатницата се помещавала въ единъ дюкянъ на улица „Собонлама“, за което здание даваме една снимка. Съ тази печатница Попъ Ненчо доста задължава Служебно презъ 1888 г. билъ за нѣколко дена въ Преображенскитъ манастиръ при В. Търново, ухапва го бѣсно куче и се принуждава да замине за Цариградъ да се лѣкува. На връщане минава презъ Пловдивъ, вижда се съ известния печатаръ-издатель Христо Г. Дановъ, който му съобщава новината, че зетъ му Сава х. Ивановъ му продалъ печатницата, като неговъ поръчителъ, на Петю Ан. Мутафовъ отъ Севлиево. Попъ Ненчо не е понесълъ загубата на печатницата си и наскоро умира.

Свещеникътъ отъ с. Българене, Свищовска околия, съ писмо отъ 26 августъ 1941 год. пише до автора на книгата: Попъ Ненчо е билъ свещеникъ на повѣрената ми енория отъ 1852—1857 год. Той е билъ много просвѣтенъ свещеникъ. Просвѣтеността му се заключава по неговитъ приемници, които сж били много неуки. Понеже за печатането на преведеното отъ него Евангелие сж били необходими много пари то той ходилъ да събира такива отъ Румъния отъ тамошнитъ заможни българи. Препечатаното отъ него Евангелие е било разпространявано лично отъ него, като е ходилъ отъ село на село.

На всѣка книга отъ това Евангелие Попъ Ненчо саморъчно прави следната бележка: „Коеко Евангелие не носі подписамі щеса сѣтанезаконно печатано і който го пріпечаті щеса сѣді спорѣдъ закона. Священікъ Ненчо Несторовъ 1865“.